

Truyện ngắn

TẠ LỖI VỚI NGƯỜI THƠ

ĐIỆP-MỸ-LINH

*Để tưởng niệm nhà văn Phụng-Hồng
tức
nhà thơ Hoàng-Việt-Son, Hoàng-Vũ-Bảo
và
Cố Chuẩn Tướng Nguyễn-Bá-Liên*

Tình cờ gặp lại Thúy-Minh, người bạn ngày xưa cùng học trường Võ-Tánh và cũng cùng sinh hoạt trong ban ca nhạc Bình-Minh đài phát thanh Nhatrang, Thanh-Điệp mừng quá, hỏi hết chuyện này sang chuyện khác. Vừa trả lời được vài câu, Thúy-Minh đột ngột bảo:

- Anh Hoàng-Việt-Son chết rồi, Thanh-Điệp biết chưa?

Sau giây phút kinh ngạc đến sững sờ, Thanh-Điệp rơi vào trạng thái ngỡ vực và chối bỏ.

- Anh Hoàng-Việt-Son làm sao mà chết được?

Thúy-Minh lập lại, “*Chết rồi!*”

Sau đó, để kiểm chứng, Thanh-Điệp điện thoại cho người bạn của Hoàng-Việt-Son – bác sĩ Thuận. Bác sĩ Thuận, không những xác nhận tin dữ, mà còn cho nàng biết rõ Hoàng-Việt-Son mất vào ngày thứ Năm, vì bệnh tim. Nửa tin nửa ngờ, Thanh-Điệp điện thoại sang Ngọc-Hoài-Phương, người bạn thân của Hoàng-Việt-Son, và cũng là chủ nhiệm nguyệt san Hồn-Việt mà Hoàng-Việt-Son cộng tác thường xuyên, dưới bút hiệu Phụng-Hồng. Ngọc-Hoài-Phương không có ở tòa soạn. Thanh-Điệp gọi Phương-Dung, vợ

của Ngọc-Hoài-Phương, những mong Phương-Dung sẽ cho nàng nguồn tin trái ngược với những gì nàng đã nhận được. Nhưng không, Phương-Dung xác nhận đúng, Hoàng-Việt-Son đã vĩnh viễn ra đi. Thanh-Điệp thảng thốt kêu lên: “Ô! Trời ơi!” Rồi nàng không nghe được gì nữa. Thanh-Điệp cảm thấy mất thăng bằng và tưởng như đang bồng trong vùng không gian câm nín.

Thanh-Điệp không nhớ trạng thái giao động tình cảm của nàng kéo dài trong bao lâu; nhưng nàng nhớ, năm 1999, sự thích thú nhẹ nhàng cứ lan dần, lan dần trong lòng nàng khi bất ngờ nàng đọc được bài điểm sách, ký bút hiệu Phụng-Hồng, viết về một tác phẩm của nàng, đăng trên báo Ngày Nay, do Trọng-Kim làm chủ bút kiêm chủ nhiệm.

Sự xuất hiện của bài điểm sách cũng như bút hiệu Phụng-Hồng khiến Thanh-Điệp thắc mắc. Với dụng ý truy tìm chi tiết để dò ra manh mối tác giả bài điểm sách, Thanh-Điệp đọc lại bài ấy thật kỹ. Nàng khám phá ra Phụng-Hồng là một bút hiệu khác của Hoàng-Việt-Son – vị bác sĩ Quân-Y, lúc còn là sinh viên, đã nhờ Trung-Úy Thủy-Quân Lục-Chiến Nguyễn-Bá-Liên, anh họ của Thúy-Minh, trao tặng Thanh-Điệp bài thơ Tiếng Đàn Đêm Trung Thu, cách nay hơn 40 năm. Thanh-Điệp cảm thấy rất thú vị, nhưng nàng chưa biết phương cách nào để liên lạc với Phụng-Hồng.

Vài hôm sau Thanh-Điệp nhận được thư Hoàng-Việt-Son gửi về P.O. BOX, (địa chỉ này được in phía sau tác phẩm của nàng) tự nhận chàng là “thủ phạm” của bài Tiếng Đàn Đêm Trung Thu năm xưa và cũng là “thủ phạm” bài điểm sách mới đây. Hoàng-Việt-Son yêu cầu Thanh-Điệp xác định có phải nàng là “cô bé” đàn phong cầm và hát bản Dạ-Khúc của Nguyễn-Mỹ-Ca trong buổi văn nghệ ủy lạo binh sĩ Thủy-Quân Lục-Chiến do tiểu đoàn phó Nguyễn-Bá-Liên – bạn thân của Hoàng-Việt-Son – mời, vào đêm Trung-Thu năm 1956, tại căn cứ Sóng-Thần, Nhatrang hay không?

Là một người ngoại giao không được khéo, ít bạn, nay tìm lại được một người biết nàng từ ngày còn bé, Thanh-Điệp vui thích lắm. Còn bài thơ ngày xưa Hoàng-Việt-Son tặng mà nàng ngây thơ khờ dại không chịu hồi âm thì, nàng nghĩ, đó chỉ là những rung động nhất thời của chàng, một người có tâm hồn đa cảm. Giờ đây giữ cho nhau chút tình bạn cũng quý rồi. Nhưng chàng không nghĩ như vậy! Lòng hi nhận được sự xác nhận của nàng, Hoàng-Việt-Son gửi ngay cho nàng những dòng thơ rất tha thiết, ngọt ngào:

Anh thấy hôm nào chiếc ảnh em,

*In trong bìa cuốn sách êm đềm.
Nhớ ai em thoáng buồn xa vắng?
Mắt ướt như từng đẫm lệ hoen.*

*Người ấy ngày xưa nét mặt buồn,
Tuổi đời trong trắng tựa sao trăng,
Yêu đương nào biết, thơ ngây quá!
Nửa thế kỷ rồi chẳng nói năng.*

*Người ấy ngày xưa quá hững hờ,
Vô tình nào hiểu được bài thơ,
Để chàng thiếu úy Quân-Y ấy,
Năm tháng phôi pha cũng vẫn chờ... ⁽¹⁾*

Thanh-Điệp hơi hoảng, chưa biết phản ứng bằng cách nào thì Hoàng-Việt-Sơn gửi tiếp bài Em Là Ai với những câu thật dễ thương:

*... Anh nhìn Em mà tưởng chừng sẩy bước,
Mái tóc dài buông lơỉ lả bờ vai.
Ai hai mươi đi hái vạ hoa cười?
Anh lẻo đẻo mang tâm tư sâu đắng.
Em mắt nâu, nhìn xa xăm im lặng,
Anh sững sờ nghe động đậy con tim...*

Thanh-Điệp viết thư và không hề úp mở gì cả, cho Hoàng-Việt-Sơn biết rằng nàng không còn được một tý gì của hình ảnh mà chàng vẫn giữ trong lòng suốt gần nửa thế kỷ qua. Xin hãy quên hết đi và xem nàng như một người em hay một cô học trò thôi. Hoàng-Việt-Sơn phúc đáp bằng bài Mỗi Tình Đầu:

*... Cho Anh sống lại mỗi tình đầu,
Nửa thế kỷ qua vẫn gói sầu.
Tình hận tưởng ong vào dĩ vãng,
Bỗng về sống lại tựa ong bao.*

*Cho Anh sống lại mỗi tình đầu,
Em đã vô tình đốt cháy sầu.
Nao nức mộng mơ ngày tái ngộ.
Dòng thơ thủ thi nén thương đau.*

*Cho Anh sống lại mối tình đầu,
Ai có ngờ đâu, có biết đâu,
Thanh-Điệp ngày xưa như bướm lạ,
Hững hờ... thơ đọc, chẳng tìm nhau.*

*Cho Anh sống lại mối tình đầu,
Lưu luyến ngàn đời, mặc bẻ dâu.
Ai đã lạnh ong khuya đối ong?
Trời ơi! Em có biết Anh cầu...!*

Đọc xong bài này Thanh-Điệp biết vấn đề sẽ vượt ra ngoài những gì nàng dự tưởng. Theo nàng hiểu, viết văn xuôi, người giàu óc sáng tạo có thể gán ép cho nhân vật của mình bất cứ điều gì mình chọn lựa; ngược lại, thơ thường xuất phát từ nội tâm. Và chính J. Cocteau cũng xác nhận: “*Thi sĩ là thứ lão xược luôn nói sự thật.*” Như vậy có nghĩa rằng Hoàng-Việt-Son vẫn còn nặng lòng với nàng? Riêng Thanh-Điệp, nàng không đủ can đảm cự tuyệt – vì chàng chỉ tặng nàng những bài thơ dễ thương chứ chàng không hề vô lễ hoặc sàm sỡ, lộ bịch – mà nàng cũng không tìm được chút rung động nào trong ong nàng. Thanh-Điệp tự biết, nàng không phải là nữ tu; nàng cũng không bị ong buộc vì mớ đạo đức nghịch lý của ông Khổng, ông Mạnh, ông Trang, ông Lão nào cả; và, quan trọng hơn hết, nàng không bao giờ dám có ý nghĩ Hoàng-Việt-Son là một “vỏ dưa”⁽²⁾ đáng sợ. Vậy thì tại sao trái tim của nàng cứ chai lỳ đến nỗi Hoàng-Việt-Son phải trách:

*... Em hững hờ xa lạ,
Mặc ai da diết buồn.
Em lạnh lùng sắt đá,
Anh ép dòng lệ tuôn...⁽³⁾*

Những hờn trách và chút tủi thân của Hoàng-Việt-Son khiến Thanh-Điệp nghĩ ngợi rất nhiều. Nhưng nỗi buồn cô đọng trong bốn câu sau đây mới làm ray rức hồn nàng:

*...Chiều xuống, sâu dằng đến não lòng,
Mật mờ Texas vắng thu không.
Vời trông lá rụng sâu đôi ngã,
Dần vật tâm tư lệ nhỏ dòng...⁽⁴⁾*

Sau những giây phút buồn, tủi thân và hờn trách, Hoàng-Việt-Son trở về với bản tính lạc quan, yêu đời:

*... Ôi, trái tim đẹp bội phần.
Người tên Thanh-Điệp bước vườn xuân.
Đêm nay gió lạnh giao mùa chuyển,
Anh nhớ em mà nước mắt dâng.*

*Em đã cho anh ý nghĩa đời,
Cung đàn năm ấy còn chơi vui.
Thế tình đã mấy ai tri kỷ?
Anh quyết theo em trọn kiếp người.. .⁽⁵⁾*

Khi những câu thơ đậm tình như thế mà cũng vẫn không chinh phục được trái tim của nàng thì Thanh-Điệp hiểu. Tim của nàng, sau nhiều thương tổn nặng nề, nay đã cần cỗi, tật nguyên, chỉ còn đủ khả năng cho nàng sự sống chứ không còn biết rung động trước bất cứ một biến động tình cảm nào nữa cả!

Khi đăng thơ trên báo, Hoàng-Việt-Son, lúc này chàng có thêm bút hiệu Hoàng-Vũ-Bảo, thường đề: Trọn vẹn trao về Cô Bé Tóc Dài T. Đ. Hoặc viết tắt bút hiệu của nàng. Khi điện thoại, đôi khi Hoàng-Việt-Son gọi nàng bằng tên thật hoặc Nàng hoặc Phu Nhân Một Thời Oanh Liệt. Biệt danh sau cùng chàng đặt cho nàng sau khi chàng đọc loạt bài nàng viết về Lính và về Hải Quân.

Thanh-Điệp gửi thư cảm ơn chàng về những bài thơ và hỏi đùa rằng tại sao chàng lại đeo đuổi mãi một “mối tình đui”? Thanh-Điệp là người rất lười viết thư và viết thư rất dở, vậy mà chàng cũng rung động vì cái dở của nàng:

*... Em viết sao mà lảng nổi niềm
Tâm tình giao động giữa trời im
Đọc rồi đau xót, lòng da diết
Chia cách, Trời ơi! Lạnh ướt nguyên.*

*Ôi mộng vô cùng, Điệp thiết tha
Yêu Em biết mấy nẻo quê nhà
Giá mà đời chẳng chia sông núi
Có phải tình ta đã mặn mà?...*

*....Anh dẫn Em về lối mộng xưa
Mà Em hờ hững vô tình chưa?*

*Khói hương đầm ám nào đâu thấy,
Chỉ thấy phai tàn ong tuổi thơ!*

*Anh dắt Em về quá khứ qua,
Trường xưa Võ-Tánh mộng hiền hòa.
Cho Em đôi cánh hồn nâng bổng
Đến một phương trời Anh tặng hoa...*

*....Nhắc đến làm chi tương nhớ thêm,
Ngày xưa tưởng nhớ mộng êm đềm.
Hỡi ơi! Cô Bé Tóc Dài ấy,
Sao quá vô tư đến độ hiền?*

*Cả một trời thơ đọng ong Em
Làm sao thỏ lộ được nỗi niềm?
Anh mong có lại ngày Thu ấy
Để hát Trung-Thu ong nguyệt chìm.*

*Hy vọng ngày mai có mãi nhau.
Chiếc cầu ô-thước sẽ bền lâu.
Cùng nhau đi mãi trên cầu ấy.
Anh sẽ yêu Em đến cuối đời. ⁽⁶⁾*

Biết không thể nào thuyết phục được Hoàng-Việt-Son, Thanh-Điệp viết một truyện ngắn, trong đó nàng trích thơ của chàng và cũng để cho chàng thấy rõ ước muốn của nàng là chỉ mong làm một người em hoặc một người học trò của chàng thôi; mà thật sự Thanh-Điệp quý Hoàng-Việt-Son như một bậc thầy, vì chàng cầm bút từ khi nàng còn là Cô Bé Tóc Dài.

Trong ý nghĩ này, nhân lúc Hoàng-Việt-Son điện thoại thăm, Thanh-Điệp đề nghị, từ nay chàng đọc hộ và góp ý về bài của nàng trước khi nàng gửi đăng báo. Dù Thanh-Điệp không tiết lộ nội dung bài viết, Hoàng-Việt-Son cũng thẳng thắn từ chối. Chàng bảo chàng có cái thú riêng khi nghiền ngẫm từng chữ trong bài của nàng, trên báo, chứ không phải trên bản thảo.

Vì Hoàng-Việt-Son không chịu đọc bản thảo cho nên khi chàng đọc một truyện ngắn của nàng trên báo, chàng rất buồn về đoạn kết. Chàng than: “Sao Điệp nghiệt với anh quá vậy?” Nàng im lặng. Chàng tiếp: “Phục nàng quá. Nàng cứ ‘lộng giả thành chân’, viết như thật. Anh mà được cùng em ngoạn cảnh bằng thuyền trên hồ Tuyên-Lâm và đi bên nhau trên thành phố

Dalat trong cảnh tình tứ như nhân vật Phong đi với Bảo-Trân trong truyện của em thì rồi có chết anh cũng mãi nguyên.” Nàng cười buồn: “Anh nói quá đáng.” Chàng thờ dài: “Em đã nghĩ chứ thật ồng anh chỉ mơ ước được đường đường chính chính đi cạnh em thôi.” Thanh-Điệp đáp: “Điệp đã thưa với anh nhiều lần rồi. Đừng đề cập đến chuyện ấy nữa. Anh thử xử sự với Diệp như với một cô học trò, rồi anh sẽ quen và anh sẽ thấy dễ chịu.” Chàng bảo: “Anh không muốn làm thầy; anh chỉ muốn làm người yêu của em thôi.” Nàng cười buồn: “Điệp đâu còn gì cho anh. Thôi, quên hết đi, anh.” Chàng lại bảo: “Anh yêu Diệp là vì Diệp mà thôi chứ anh không yêu Diệp vì những gì Diệp có hoặc những gì Diệp mất”. Nàng nghiêm giọng: “Nếu anh cứ tiếp tục nói những câu như vậy, Diệp e rằng...” Như ngại nàng sẽ nói lời cự tuyệt, chàng chận lời: “Ừ, thì thôi. Rửa cho anh gập mặt một lần, được không?” Nàng vẫn không thay đổi ý định: “Dạ, không.” Chàng buông tiếng thờ dài nảo nuột: “Chao ôi! Không ngờ từng này tuổi rồi mà anh cũng còn khổ vì tình! Đừng nghiệt với anh quá, Diệp ơi!” Nàng hỏi: “Anh nhớ ý tưởng của Bảo-Trân trong câu chuyện em viết chứ?” Chàng đáp: “Ít có chi tiết nào trong những tác phẩm của em mà anh quên lắm.” Giọng nàng thật buồn: “Vậy thì anh nên hiểu cho Diệp. Diệp đã đờn đau, é chề trong suốt cuộc đời của Diệp; vì vậy Diệp thương thân phận đàn bà. Diệp không đan tâm gây phiền lụy cho bất cứ người đàn bà nào cả.” Chàng xác định: “Chuyện gia đình của anh, để anh giải quyết. Anh chỉ cầu mong được sống với em những ngày còn lại của đời anh thôi.” Nàng nói rất thật lòng: “Điệp không thể làm như vậy được. Diệp sợ tạo ra ác nghiệp. Ác nghiệp sinh ác báo. Không biết quan niệm đó có phù hợp với giáo lý nhà Phật hay không; nhưng quan niệm đó, trong quá khứ, đã nhiều lần giúp Diệp gượng lại được bên này bờ tội lỗi.” Chàng biện luận thật khéo: “Hai đứa mình có làm gì tội lỗi đâu. Em là người đến trong đời anh trước nhất. Em đã thiệt thòi hơn bốn mươi năm rồi. Bây giờ là lúc anh phải đền bù cho em những gì em đã mất. Không ai trách anh được, vì bốn phận và trách nhiệm của anh đã xong.” Nàng phân giải: “Không được đâu, anh. Anh chọn Diệp, anh sẽ mất các con; Diệp chọn anh, Diệp cũng sẽ mất các con. Chúng ta còn lại gì khi mà chúng ta mất từng ấy người thân?” Im lặng. Một lúc sau, chàng bảo: “Chính ý tưởng của em làm anh quý trọng và thương yêu em nhiều hơn. Từ ngày liên lạc lại được với em, qua những lần nói chuyện hoặc những lá thư, anh biết tâm hồn em rất cao thượng, vì vậy, những bài thơ anh sáng tác về em có sai đâu!” Nói vòng vo một lúc, chợt Hoàng-Việt-Sơn nhớ đến chi tiết nhỏ của nhân vật Bảo-Trân, vội hỏi. Thanh-Điệp có một cố tật, nếu không ai hỏi, nàng không nói; nhưng nếu ai hỏi, nàng nói và khi nói thì nói thật. Do đó nàng đành phải cho Hoàng-Việt-Sơn biết là nàng đang trong thời kỳ chờ đợi kết quả thí nghiệm y tế, sau dấu hiệu nghi ngờ ở

lần thí nghiệm trước. Giọng chàng thảng thốt: “Trời ơi! Tại sao những chuyện như vậy mà em không cho anh hay?” Nàng nói cho qua chuyện: “Đã có gì đâu.” Lại im lặng. Rồi giọng chàng tha thiết: “Chưa bao giờ anh muốn được gặp em như lúc này. Anh xốn xang vô cùng, Điệp biết không? Mấy mươi năm qua anh đã không lo lắng được cho cuộc đời của em; bây giờ em trong tình trạng như vậy mà anh cũng không được cận kề săn sóc em. Em không thương yêu anh, đó là quyền của em; còn anh thương yêu em, tại sao em cứ tránh né?” Thanh-Điệp bùi ngùi: “Thôi anh ạ. Điệp cảm ơn anh nhưng tất cả đều quá muộn màng.” Chàng dứt khoát: “Anh sẽ qua thăm em.” Nàng chối từ: “Đừng, anh.” Giọng chàng vẫn không lay chuyển: “Em không cho anh gặp em thì anh sẽ... thấy em.” Nàng thắc mắc: “Bằng cách nào?” Chàng cười có vẻ tự tin: “Bằng cách nào thì bằng, anh cũng phải... thấy em.” Nửa đùa nửa thật, nàng hỏi: “Anh sẽ thấy Điệp trong nhà thương, có phải không? Nếu đúng như vậy thì tội cho Điệp quá! Thôi, anh đừng nuôi ý định gặp Điệp nữa.” Chàng trở lại trạng thái bần chôn: “Anh không hiểu được em. Và anh cũng không hiểu tại sao em dành cho anh hình phạt vô lý như thế này?” Nàng trấn an chàng mà cũng như để trấn an cho chính nàng: “Cho đến giờ phút này chưa bác sĩ nào xác định được bệnh trạng của Điệp mà anh lo làm chi.” Chàng phát âm với giọng chắc nịch: “Người ta bảo rằng ‘những điều mình biết sẽ không giết mình mà chính là những điều mình không biết, bởi vì mình tưởng tượng’ (7) đó, em biết không” Nàng cố tình chuyển đề tài nên chọc quê: “Sao anh đọc Reader’s Digest mà anh nhớ hay vậy?” Chàng cười: “Nói cái chi ra là nàng biết xuất xứ liền. Reader’s Digest vẫn gửi báo cho em đều chứ?” Thanh-Điệp vui: “Dạ. Cảm ơn anh.” Chàng dặn: “Anh đã gia hạn cho năm tới rồi. Em không cần điền phiếu cảm ơn gửi lại cho anh nữa, để thì giờ mà sáng tác.” Nàng rất biết ơn chàng, vì lúc nào chàng cũng khuyến khích, nhắc nhở nàng viết. Hoàng-Việt-Son khuyến nàng, đã lỡ bỏ đàn bỏ hát lâu rồi thì thôi; còn viết thì, dù hoàn cảnh khắc nghiệt đến đâu nàng cũng phải vượt qua, đừng bao giờ bỏ. Chàng buộc nàng hứa.

Nói quanh co một lúc, Hoàng-Việt-Son chuyển lời thăm hỏi các con của Thanh-Điệp. Đang vui thích nói về những bài thơ bằng Anh ngữ do con của nàng sáng tác mà chàng đã dịch ra Việt ngữ chợt chàng dừng lại, hỏi: “Điệp! Các con của em có biết chuyện của...hai đứa mình không?” Nàng la hoảng lên: “Chết! Anh nói như vậy là chết Điệp rồi. Có chuyện gì giữa anh và Điệp ngoài chuyện văn chương, ong h, thầy trò đâu mà anh gọi là chuyện hai đứa mình?” Giọng của chàng không được vui: “Thôi thì chuyện của anh. Chao ôi! Tưởng lâu lâu, lựa những lúc nàng sơ ý, mình tán công, ríu mà nàng cũng phản công nhanh quá. Mà Điệp ơi! Anh nghĩ, em nên cho con

em biết về anh.” Nếu chàng không bảo, nàng cũng sẽ nói với các con, vì nàng thường chia sẻ niềm vui, nỗi buồn với các con. Vả lại, nàng nghĩ, nàng đâu có làm điều chi sai trái mà nàng phải giấu các con. Thế nhưng nàng muốn tìm hiểu xem chàng đề nghị như vậy với mục đích gì: *“Tại sao và để làm gì, thưa anh?”* Chàng giải thích: *“Để các con em hiểu anh và chấp nhận anh. Em cho các cháu biết rằng không bao giờ anh lùi bước. Anh sẽ vượt qua tất cả mọi thử thách để đạt cho được ước muốn cuối cùng. Bất cứ hậu quả như thế nào anh cũng sẵn lòng chấp nhận.”* Thanh-Điệp thối thoát: *“Các cháu chấp nhận anh để làm gì? Khó quá! Mới cách đây vài phút Điệp đã thưa với anh là anh đừng nên đề cập đến những điều như vậy nữa mà.”* Hoàng-Việt-Son cười: *“Không cho nói về chuyện đó nữa thì anh nói về một tin vui. Cách nay mấy hôm anh đã gửi bản thảo tập thơ sang nhờ Ngọc-Hoài-Phương ấn hành để tặng em.”* Nàng ngạc nhiên: *“Sao anh không cho Điệp biết trước?”* Chàng đáp tinh bơ: *“Thơ của anh, anh ấn hành để tặng em, em chỉ có việc nhận thôi chứ em biết trước để làm gì?”* Nói xong chàng cười khà khà, có vẻ thích chí lắm. Nàng đáp: *“Dạ, đúng là như vậy. Nhưng nếu anh cho Điệp xem trước thì Điệp sẽ vui hơn. Bây giờ muốn rồi thì thôi.”* Chàng đáp vội vàng: *“Không, không trễ đâu. Anh sẽ gửi bản copy sang em cùng với mấy bài thơ vừa mới sáng tác, chưa kịp gửi đăng báo.”* Thanh-Điệp lo lắng: *“Ừa, như vậy là mấy bài thơ mới này sẽ không có trong tập thơ hay sao, thưa anh?”* Chàng lại cười vang: *“Anh sẽ gọi Ngọc-Hoài-Phương xem chàng ta có thể cho vào trước khi in hay không?”*

Nhận được copy bản thảo, Thanh-Điệp thấy, ngoài những bài thơ mới, Hoàng-Việt-Son còn kèm theo cuốn kinh Bạch-Y Thần-Chú, với dòng chữ: *“Thân mến tặng Thanh-Điệp chút linh thiêng để phòng thân lúc nguy biến”*. Chàng cũng viết trong thư dặn mỗi ngày nàng nên trì chú niệm kinh thì mọi hoạn nạn đều qua. Nàng đọc mấy bài thơ mới. Bài Về Muộn có nhiều câu chàng trách nàng:

*... Em vẫn vô tình như vạn thuở.
Có bao giờ thông cảm với anh đâu!
Em thắc mắc, hững hờ, xa lạ quá!
Anh ngây thơ mơ mãi mối tình đầu....*

Thơ của Hoàng-Việt-Son không cầu kỳ, không trau chuốt, nhưng thơ của chàng gói ghém một tâm lòng. Trong bài Phong Cầm Năm Ấy tâm tư của chàng cũng vẫn còn vướng mắc vào mối tình đơn phương.

... Tơ đồng thuở ấy rồi im bật,

*Để một người xa lạnh nẻo về.
Hiu hắt phương trời hoa úa nhạt:
Tương tư Thanh-Điệp buồn trong mê...*

Rồi chàng lại trách nàng:

*... Dòng thơ cũ, cung đàn xưa réo rắc,
Làm tim Anh máu vỡ trào quặn thắt.
Nửa đời người sao duyên nợ còn đeo?
Em vô tư ngoảnh mặt chẳng buồn theo.
Tình da diết như ngại ngục Đưa Tiên ⁽⁸⁾
Em vô tình, tàn nhẫn cười không tiếng... ⁽⁹⁾*

Đến một lúc nào đó, Hoàng-Việt-Son cũng cảm thấy trong lòng gọn lên chút dỗi hờn. Nhưng chỉ một thoáng sau, tình cảm của chàng lại lắng xuống, để quay về một tình yêu đắm thắm nhưng muộn màng.

*... Ai Đưa Tiên để lòng ai thốn thức? ⁽⁸⁾
Thôi, bển ơi! Bển nghỉ ghé, thuyền đi.
Dòng Cuồng Lưu không xóa được câu thề. ⁽¹⁰⁾
Ngày trở lại ước mong về bến cũ... ⁽¹¹⁾*

Mở copy của bản thảo tập thơ, Thanh-Điệp đọc Thay Lời Tựa. Nàng xúc động dục dào rồi buồn đến tái tê khi đọc đoạn: “...Tôi đã trông hoàng đến gần ngõ và tìm tôi đập những nhịp không đều trước khuôn mặt xinh đẹp, thùy mị và nghiêm trang cùng tiếng đàn phong cầm dìu dặt và giọng hát ngọt ngào của một thiếu nữ có mái tóc dài và đôi mắt màu hạt dẻ, rất buồn. Tôi chưa tìm được cơ hội làm quen với Nàng thì Nàng lặng lẽ theo thân phụ ra về. {...}Đêm đó tôi không thể nào ngủ được vì hình ảnh Cô Bé Tóc Dài đàn phong cầm cứ chờn vờn trong tâm tưởng tôi. Tôi thao thức, trằn trọc thâu đêm và bài thơ Tiếng Đàn Đêm Trung Thu ra đời... ” Hoàng-Việt-Son gọi lại trong hồn nàng một thời thơ ngây, một thời tươi đẹp mà nàng muốn quên đi để thấy đời bớt đắng cay, bớt bềnh bồng! Lật sang bìa sau, Thanh-Điệp thật sự hoảng sợ khi thấy, ngoài tựa đề những tác phẩm của chàng đã ẩn hành ở quê nhà như Danh Từ Điện Tuyền, Người Em Miền Hòa Tuyền, Đi Tìm Một Tâm Hồn Việt-Nam, v. v... Chàng còn liệt kê rõ ràng tên thật, tiểu sử, chức vụ và đơn vị sau cùng của chàng.

Khi Hoàng-Việt-Son điện thoại, Thanh-Điệp đề nghị chàng chỉ nên để bút hiệu Hoàng-Vũ-Bảo, không nên đăng tên thật và phần tiểu sử. Chàng không

đồng ý: “*Tại sao em sợ? Tình cảm anh dành cho em là tình cảm tinh khiết, vượt lên trên mọi thứ tình yêu đời thường; do đó anh không sợ và anh chấp nhận bất cứ điều gì đến với anh.*” Nàng không che giấu được lo âu: “*Không phải Diệp sợ cho Diệp mà Diệp ngại cho anh. Điều gì tránh được, mình nên tránh. Anh đừng tự ái.*” Chàng vẫn cương quyết: “*Anh không tự ái. Bản tính anh không thích lén lút. Anh không biết sợ. Nếu đã sợ thì đừng làm.*” Khi nào thấy chàng “gàn” quá nàng chỉ biết lặp lại một câu: “*Anh đúng là Thủy-Quân Lục-Chiến!*” Mỗi khi nghe nàng trách đùa bằng cách nhắc đến binh chủng mà chàng rất hãnh diện đã một thời phục vụ, sau khi tốt nghiệp bác-sĩ Y-Khoa, chàng cười có vẻ tự đắc: “*Khi Thủy-Quân Lục-Chiến tấn công là phải chiếm cho được mục tiêu, bất kể thiệt hại.*” Biết chàng ong gió xa xôi, nàng đáp: “*Diệp biết tinh thần Thủy-Quân Lục-Chiến là như vậy; nhưng nếu đưa Thủy-Quân Lục-Chiến ra tuyển đầu thì Thủy-Quân Lục-Chiến đành phải ở bên nay bờ Thạch-Hãn.*” Chàng cười: “*Đúng là Phu Nhân Một Thời Oanh Liệt. Chuyện nhà binh của người ta mà cũng rành. Chịu thua em*” rồi chàng hỏi ý kiến nàng về cái bìa.

Nhìn cái bìa với tựa đề *Nửa Đời Thương Đau* mà chữ “Th và Đ” được viết khác màu Thanh-Điệp cảm động. Hoàng-Việt-Son hỏi: “*Đó em biết ý nghĩa của mấy phụ âm Th và Đ mà anh cố viết khác đi?*” Nàng làm như nàng giỏi lắm: “*Có vậy mà anh cũng đó.*” Chàng thách thức: “*Giỏi thì nói rõ đi.*” Nàng đáp ngay: “*Tên của Diệp chứ gì.*” Chàng chột thờ dài: “*Trời! Sao em vô tình quá vậy, Diệp?*” Nàng không hiểu chàng muốn nói gì: “*Diệp chịu thua. Anh nói đi.*” Chàng lại thờ dài, giọng rất buồn, nói rõ từng chữ: “*Nửa Đời Thương Diệp đó, em biết không?*” Tự dưng nàng muốn khóc, nhưng khóc không được! Một lúc sau nàng trở lại vấn đề không nên in tên thật và tiểu sử của chàng. Hoàng-Việt-Son giận và gay gắt: “*Anh tặng em tập thơ vì anh thương yêu, quý trọng em, muốn đem niềm vui đến cho em chứ anh không muốn đem sự lo âu, phiền phức đến cho em. Nếu em sợ đến như vậy thì thôi, anh không xuất bản tập thơ nữa. Anh gọi Ngọc-Hoài-Phương ngay.*”

Những lần điện thoại sau đó Hoàng-Việt-Son tỏ ra rất quan ngại về vấn đề sức khỏe của Thanh-Điệp chứ chàng không đề cập đến tập thơ nữa. Nàng nghĩ có lẽ chàng còn giận nàng và cũng có thể chàng đã đình chỉ việc ấn hành tập thơ, như chàng đã nói. Nàng hơi buồn nhưng nàng không hỏi chàng mà nàng lại hỏi Ngọc-Hoài-Phương. Ông nghe Thanh-Điệp phân trần về vấn đề tên thật và tiểu sử của Hoàng-Việt-Son, Ngọc-Hoài-Phương cười: “*Xong rồi. Tôi có cùng cảm nghĩ với chị cho nên tôi giải thích và ông ấy đã đồng ý chỉ để bút hiệu thôi.*”

Khi Ngọc-Hoài-Phương in xong tập thơ “Nửa Đồi Thương Điệp” cũng là lúc nàng nhận được kết quả tốt đẹp về y tế của nàng.

Nhân lúc gia đình vui mừng về kết quả y tế của nàng, Thanh-Điệp trao tập thơ, kể lại diễn tiến sự việc cho con và rể của nàng nghe. Hôm sau, đọc xong tập thơ, “anh chàng” rể của nàng bảo: “*Chu cha, bác này nặng tình với mãng lăm đó chứ không phải như mấy độc giả trước kia đâu.*” Con gái của nàng cười cười nhìn nàng: “*Nặng tình và hâm mộ là chuyện của độc giả. Mãng làm sao đừng ‘get in trouble’ thì thôi.*” Thanh-Điệp nghĩ câu nói của cô con gái hàm ý một sự tin tưởng và cũng ẩn chứa một chút cảnh cáo. Thanh-Điệp không hiểu Hoàng-Việt-Sơn nghĩ như thế nào, nhưng chàng có vẻ vui khi nàng thuật lại cho chàng câu chuyện giữa mẹ con nàng.

Biết tình trạng sức khỏe của Thanh-Điệp bình thường, Hoàng-Việt-Sơn càng vui hơn và chàng thúc đẩy nàng xuất bản tác phẩm kế tiếp. Trong tác phẩm này, chàng thích đoạn kết vì nàng nhắc đến bản Chiều của Hồ-Dzính mà chàng đã nghe vào một buổi chiều, tại phòng trực của quân-y-viện, sau khi anh Nguyễn-Bá-Liên báo cho chàng hay Thanh-Điệp đã lập gia đình.

ong hi tác phẩm của Thanh-Điệp ra đời, Hoàng-Việt-Sơn viết một bài điểm sách gửi cho nàng, bảo nàng tùy nghi xử dụng.

Thanh-Điệp cho chàng biết nàng đang viết một tác phẩm khác. Chàng hỏi nàng viết về ai, viết về cái gì? Nàng đáp: “*Dạ, viết về những vụng dại của tuổi thơ.*” Nửa đùa nửa thật, chàng hỏi: “*Những vụng dại tuổi thơ đó có giống cái vụng dại của Cô Bé Tóc Dài làm điệu đứng anh chàng Quân-Y này không?*” Thanh-Điệp im lặng, trầm nghĩ, những vụng dại tuổi thơ của nàng chỉ làm điệu đứng anh chàng Quân-Y này và Dũng – một chàng Quân-Y khác – nhưng lại đưa nàng vào kiếp sống âm thầm của loài ốc bên bên sông!

* *
*

Ngày còn bé, Thanh-Điệp thường được thân phụ dạy rằng: “*Trong địa hạc Văn Học Nghệ Thuật, nếu con thực hiện điều gì mà con cảm thấy điều đó không bằng hoặc không khá hơn điều mà con đã làm ngày hôm trước thì con đừng nên làm*”. Vì vậy, từ sau khi bỏ đàn và bỏ hát để được yên thân, nàng không muốn xuất hiện trên sân khấu nữa.

Vậy mà, buổi họp mặt sơ ngộ mùa Hè năm 2003, Thanh-Điệp không nhớ tại sao nàng bị “lôi” lên sân khấu để làm phiên thỉnh giác của quan khách mà nàng chỉ nhớ ánh nhìn dịu dàng, thiết tha, triu mến của một người đàn ông ngồi bên góc phải, khi nàng hát bản Chiều Biên Khu.

Trở về chỗ ngồi, Thanh-Điệp quên mất ánh mắt đã nhìn nàng ban nãy. Một lúc sau, trực giác bén nhạy cho nàng biết ánh mắt ấy vẫn không rời nàng. Thanh-Điệp quay nhanh về hướng ấy. Người đàn ông ấy không tỏ vẻ gì muốn né tránh ánh nhìn của nàng khi bất ngờ bị nàng bắt quả tang đang... nhìn trộm. Người đàn ông ấy rất điềm đạm, hơi mỉm cười, khẽ nghiêng đầu chào nàng. Nàng chào lại. Vừa khi đó bác sĩ Thuận bước về phía ông ấy, bắt tay ông ấy, ra vẻ rất mừng rỡ.

Vì chưa bao giờ thấy ảnh của Hoàng-Việt-Son, Thanh-Điệp không thể nhận diện được. Nhưng ánh mắt của người đàn ông ấy khiến nàng nhớ đến lời “hăm dọa” của chàng rồi nàng trở nên ong túng, vụng về. Thanh-Điệp ra về.

Buổi họp mặt hôm sau, vừa bước vào hội trường, Thanh-Điệp nhận ra ông hi người đã nhìn nàng tối hôm trước. Và người ấy cũng nhìn nàng bằng ánh nhìn đăm thắm, chan chứa cảm tình. Thanh-Điệp tìm bác sĩ Thuận và hỏi xem có phải người ấy là Hoàng-Việt-Son hay không? Ông hi bác sĩ Thuận xác nhận, nàng hoàn toàn mất bình tĩnh.

Là một người mang dòng máu nghệ sĩ nhưng Thanh-Điệp lại có cá tính của một người cứng rắn và đầy tự chủ. Bất cứ vấn đề gì, khi nàng đã quyết định rồi thì không ai có thể lay chuyển nàng được. Và nàng đã quyết định không gặp Hoàng-Việt-Son thì nàng cũng nhất định sẽ không bao giờ gặp chàng. Thanh-Điệp vội vàng rời hội trường trước khi Hoàng-Việt-Son có cơ hội đến gặp nàng.

Trong đời, Thanh-Điệp đã có nhiều quyết định sai lầm. Nàng chịu đựng, âm thầm gậm nhấm những sai lầm của mình và nàng tự tha thứ cho nàng. Nhưng không có một quyết định thiếu khôn ngoan nào của nàng lại đeo đẳng, dằn vặt nàng như quyết định lánh mặt Hoàng-Việt-Son vào kỳ họp mặt đó. Thanh-Điệp nghĩ nàng sẽ không bao giờ tha thứ cho nàng!

Vài hôm sau, Hoàng-Việt-Son không điện thoại mà lại gửi tặng Thanh-Điệp phân đoạn đầu của bài thơ chàng mới sáng tác. Trong thư gửi kèm, chàng bảo chàng còn đang sáng tác tiếp, dài lắm, xong đoạn nào chàng sẽ tặng

nàng đoạn đó. Hoàng-Việt-Son không hề đề cập đến bất cứ chi tiết nào về việc chàng đã đến Houston tham dự ngày họp mặt.

Vừa thấy tựa đề bài thơ Thanh-Điệp chợt se lòng vì hiểu rằng Hoàng-Việt-Son rất buồn về thái độ của nàng:

Thanh-Điệp Trường Hận

Lá gục đầu,

Sông sâu.

Những con thuyền không hương.

Em mà chi. Thương nhớ mà chi.

Thanh-Điệp!

Anh thường có những ngày dài xa cách,

Những đêm buồn da diết nhớ tên em!

Em có nhớ thương?

Vòng hoa trắng mộ

Mộng chưa thắm,

Anh còn cay đắng,

Bởi mối tình tan vỡ một đêm nao!

Mà em hỡi! Giữa biển sâu thiên cổ,

Sao đứng đung như gỗ đá vô tình?

Sao lạnh lòng và mãi mãi lặng thinh?

Em về đâu cho kịp chuyến tàu đêm?

Ôi chuyến tàu xưa, anh đứng đợi im lìm.

Tìm em mãi ga Nha-Trang heo hút.

Thanh-Điệp!

Sông chảy về đâu?

Suối chảy về đâu?

Đôi bờ giạt ao bèo.

Như tình anh vẫn lạc loài câm lặng,

Giữa cuộc đời tro trọi một mình anh.

Nước mắt buồn cứ đọng mãi đôi vành.

Nước mắt buồn cứ chảy mãi năm canh.

Mà năm tháng cứ phai dần kỷ niệm.

Thanh-Điệp!

Em đi về đâu? Em ở tận đâu?

Đêm nay em có sầu thương nhớ?

Anh thấy cô đơn lạnh buốt đời!....

Hoàng-Việt-Son thường bảo chàng tha thứ cho Thanh-Điệp, vì ngày đó nàng còn bé, ngây thơ vô tội; nhưng chàng không hiểu tại sao mỗi lần chàng hỏi Nguyễn-Bá-Liên về Thanh-Điệp thì Nguyễn-Bá-Liên cứ tìm cách nói sang chuyện khác. Vì vậy, chàng đành ôm “mối tình vô vọng”⁽¹²⁾ để rồi “*Ôi chuyến tàu xưa, anh đứng đợi im lìm. Tìm em mãi ga Nha-Trang heo hút.*”

Đây không phải là bài thơ đầu tiên Hoàng-Việt-Son hờn trách Thanh-Điệp. Nhưng đây là bài thơ đầu tiên chàng đề cập đến chữ “mộ” – Vòng hoa trắng mộ. Nhưng nàng vẫn vô tình, chỉ cảm thấy buồn vì ý thơ tự ong của chàng chứ nàng không linh cảm được điều gì cả. Thanh-Điệp chưa viết thư cảm ơn chàng về phân đoạn này vì nàng có ý chờ những phân đoạn kế tiếp; khi nào chàng hoàn tất trọn bài rồi nàng sẽ viết thư cảm ơn và xin lỗi chàng về hành động... thiếu xã giao của nàng hôm đó.

Hoàng-Việt-Son thường bảo, viết thư hay nói điện thoại mình có thể cảm nhận được sự gần gũi với người mình giao tiếp hơn là e-mail; cho nên chàng không có địa chỉ e-mail. Vì vậy, Thanh-Điệp dự tính, khi nào Hoàng-Việt-Son điện thoại nàng sẽ xin lỗi chàng. Nhưng không bao giờ chàng gọi và chàng cũng chẳng gửi gì cho nàng nữa, kể cả những đoạn kế tiếp của bài Thanh-Điệp Trường Hận mà chàng đã hứa.

Thanh-Điệp buồn vì nghĩ rằng Hoàng-Việt-Son đã hoàn toàn thất vọng khi thấy lại nàng sau hơn 40 năm không gặp! Nhưng nghĩ lại, nàng thấy luận cứ này không vững; bởi vì, nếu Hoàng-Việt-Son thật sự thất vọng vì nhân dáng hiện tại của nàng thì chàng đã không nhìn nàng bằng ánh nhìn trìu mến, thiết tha, dịu vợi; và chàng cũng đã không dệt được những vần thơ làm xót ong người đọc như trong bài Thanh-Điệp Trường Hận. Càng suy nghĩ nàng càng thấy chỉ có một lý do là Hoàng-Việt-Son giận nàng và muốn quên nàng. Đó cũng là điều dễ hiểu, bởi vì, sau ngàn ấy thời gian giữ kín trong ong hình ong nàng và khoảng hơn bốn năm kiên nhẫn đeo đuổi nàng, nay chàng nhận ra sự phũ phàng từ trái tim gỗ đá của nàng thì chàng còn lưu luyến nàng để làm gì! Nhiều khi Thanh-Điệp hối hận, muốn điện thoại sang chàng; nhưng nàng ngại, vì chưa bao giờ nàng gọi chàng. Thanh-Điệp cũng muốn viết thư, nhưng rồi nàng nghĩ, thôi, nàng đã không yêu thương chàng thì hãy để “mối tình câm ử dột”⁽¹³⁾ này yên nghỉ. Đôi khi nàng bình thản chấp nhận ý nghĩ này; nhiều khi nàng lại mong chàng gọi để nàng được gỡ lời xin lỗi.

Trong sự bồn chồn mong đợi của Thanh-Điệp, điện thoại của Hoàng-Việt-Son không đến mà một tin không bao giờ nàng ngờ thì lại đến từ Thúy-

Minh. Thanh-Điệp xót xa đoài đoạn vì nghĩ rằng Hoàng-Việt-Son “ra đi” mang theo niềm giận hờn do nàng tạo nên! Nàng than thầm: “*Chỉ có chút linh thiêng mà anh cũng tặng Điệp rồi thì còn gì để anh hộ thân lúc nguy biến!*”

Hơn một năm qua, kể từ khi hay tin Hoàng-Việt-Son mất, Thanh-Điệp không viết được. Nàng cũng không muốn gửi bài điểm sách do chàng viết về tập truyện của nàng đến báo nào cả. Nàng muốn giữ cho riêng nàng. Ngày xưa, khi Hoàng-Việt-Son đi hành quân thì: “*Chiều hành quân cạnh ven rừng, Trong một thoáng anh mơ về Thanh-Điệp*”⁽¹⁴⁾; ngày nay, trong chuyến đi cuối cùng này, Hoàng-Việt-Son mang theo tất cả nguồn cảm hứng, óc sáng tạo và niềm đam mê văn chương của nàng; chỉ để lại cho nàng những dằn vặt, ray rức và đau buồn. Rồi một hôm, nhớ đến lời đã hứa với Hoàng-Việt-Son, Thanh-Điệp quyết định viết trở lại. Bài đầu tiên khi trở lại với văn chương, chữ nghĩa, nàng xin được một lần viết về những kỷ niệm với Hoàng-Việt-Son – như một lời tạ lỗi.

Khi còn sinh thời Hoàng-Việt-Son tha thiết muốn được gặp nàng bao nhiêu thì giờ đây Thanh-Điệp cũng ước mong được viếng mộ phần của chàng bấy nhiêu.

*   *
*

Quanh nàng không một bóng người, không một tiếng động. Thanh-Điệp ngồi bệt trên khóm cỏ non, tay vuốt nhẹ theo từng nét chữ khắc tên thật của Hoàng-Việt-Son trên mộ bia. Tâm hồn nàng tê dại. Khối óc nàng trống rỗng. Bao nhiêu nước mắt mặn nồng nàng đã hoang phí suốt đoạn đường đời đã qua của nàng; bây giờ nàng chỉ cảm thấy cay cay ở mắt chứ nàng không còn giọt lệ nào nhỏ xuống cho “*Một mối tình cam cứ lặng cam!*”⁽¹⁵⁾ Thanh-Điệp đến đây không một nén nhang, không một đóa hoa; vì nàng nghĩ, lúc Hoàng-Việt-Son còn sống nàng đã quá tệ với chàng thì nay chàng chết, những hình thức kia đâu thể nào làm cho chàng hiểu được những ray rức, ngậm ngùi, tiếc thương đang xâu xé tâm hồn nàng!

Trong thình lạng bỗng dưng Thanh-Điệp tưởng như nàng có thể nghe được tiếng thì thầm:

...*Bình minh dậy, ánh nắng hồng đỏ chói;
Chân trời xa, biển lặng, buồm nhấp nhô.
Thôi, chia tay, thuyền duỗi, bến dạn dò:
Ngày gặp gỡ? – Đành tìm nhau kiếp khác!*⁽¹⁶⁾

Thanh-Điệp thẳng thốt nhìn quanh. Sự yên lặng lại bủa vây. Và, bất chợt, Thanh-Điệp nhớ đến câu nói của một người mù mà nàng đã đọc trong một tác phẩm nào đó. “*Tôi nghe trong im lặng, một im lặng hoàn toàn!*” (*J’entends dans le silence, un silence parfait*).⁽¹⁷⁾

ĐIỆP-MỸ-LINH
www.diepmylinh.com

- 2.-Thành ngữ Việt-Nam: Đạp vô dưa, thấy vô dưa sợ.
- 7.-Theo Reader’s Digest.
- 4-5-8.-Những tác phẩm của ĐML.
- 1-3-4-5-6-9-10-11-12-13-14-15-16.-Trích từ Nửa Đời Thương Đau của Hoang Vũ-Bảo.
- 17.-Không nhớ tên tác phẩm và tác giả.